

Konať dobro

Supernumerár Opus Dei José Luis Olaizola a jeho manželka Marisa, vyzbierali vyše milióna euro na boj proti zneužívaniu mladých dievčat v Thajsku. Podnietila ich k tomu zanietená angažovanosť jednej budhistky.

22.01.2014

Pred dvanástimi rokmi som bol relatívne známy autor, za sebou som mal tridsať rokov života vo svete literatúry. Jedna z mojich kníh pritom spôsobila veľkú zmenu v mojom živote, bol to román *Cucho* ,

ktorý získal aj jednu prestížnu literárnu cenu.

Ale v roku 2001 sa môj život ešte uberal pokojným tempom. Písal som pre viaceré časopisy, vystupoval na konferenciách, staral som sa o rodinu (mám deväť detí, 21 vnúčencov a jedno pravnúčku). A potom som jedného dňa dostal list od Rasami Krisanamisa, profesorky španielčiny na Univerzite Chulalonghor, v Bangkoku. Požiadala ma o povolenie preložiť román Cucho do thajského jazyka, pričom pripomenula, že mi nemôže zaplatiť za autorské práva, lebo chce použiť peniaze z predaja knihy na rôzne neziskové vzdelávacie projekty.

Asi o rok neskôr pricestovala Rasami do Španielska na jazykový pobyt. Keď sme sa stretli, navrhla mi, aby som vycestoval do Thajska a zorganizoval konferenciu pre učiteľov španielčiny. Najskôr som sa zdráhal, ale

neúspešne, lebo Rasami vie veľmi dobre naliehať. Je budhistka, patrí do veľmi prísnej sekty Santi Asoke, a jej zmyslom je urobiť na tomto svete čo možno najviac dobra. Nakoniec som teda súhlasil, ona potom naplánovala cestu do Thajska pre mňa a moju manželku Marisu. A tam som sa stretol s človekom, ktorý mal neskôr obrovský vplyv na môj budúci život ako aj život celej mojej rodiny. Bol to otec Alfonso de Juan, s ktorým Rasami veľmi úzko spolupracuje, pretože ako ona hovorí, ak chce človek konať dobro, nemusí patriť k tej istej viere.

Otec Alfonso je jezuitský misionár a v Thajsku už žije vyše štyridsať rokov. Väčšinu tohto času poskytoval pomoc v utečeneckých táboroch, v ktorých žije 400 tisíc Kambodžanov, ako aj utečencom, ktorí sa preplavili do Thajska z Vietnamu. Keď som sa s ním stretol, väčšinu svojej energie

zameriaval na boj proti pliage
detskej prostitúcie.

Mladé dievčatá, ktoré uviaznu v
osídlach „sexbiznisu“, sú zvyčajne
siroty, alebo pochádzajú z
rozvrátených rodín. Neraz sú to
prípady, keď matka zomrela na AIDS,
a dievča ďalej žije so svojou starou
mamou, ktorá sa nechá ľahko
prekabátiť agentmi, vyhľadávajúcimi
mladé dievčatá. Otec Alfonso si
uvedomil, že riešením môže byť len
to, keď sa týmto dievčatám poskytne
štipendium na získanie základného
vzdelania, ktoré by im umožnilo
nájsť si zamestnanie a naučiť sa po
thajsky, pretože mnohé z týchto
dievčat pochádzajú z chudobných
oblastí poblíž hranice s Kambodžou.
Otec Alfonso sa opiera o sieť učiteľov,
lekárov, zdravotných sestier, ktorí
mu pomáhajú vyhľadávať takto
ohrozené dievčatá, pričom im
poskytuje štipendium v hodnote sto
euro. V Thajsku táto suma pokrýva

základné potreby pre celoročnú školskú dochádzku, oblečenie a stravu, aby tieto dievčatá neboli donútené strácať svoju vlastnú ľudskú dôstojnosť.

Počas tej prvej cesty do Thajska som mal príležitosť hovoriť s jedným štrnásťročným dievčaťom. Volala sa Ama. To dievča sa pokúsilo podpáliť bordel, v ktorom ju držali. Keď prišli policajti a spýtali sa jej, prečo to urobila, odpovedala im: „Bola by som šťastná, keby som mohla zomrieť v ohni“. Istá žena, ktorá Amu priviedla do mesta, jej tvrdila, že jej tam nájde dobré zamestnanie. Keď potom Ama odmietla spolupracovať, zbili ju tak, že nevládala ani chodiť. Vtedy sa rozhodla podpáliť celú budovu.

Kľúčovým momentom počas môjho prvého pobytu bolo, keď mi otec Alfonso oznámil, že jedno z takých dievčat práve dostalo štipendium. Zareagoval som trochu skepticky, s

tým, že to je len kvapka v mori pri takomto rozsiahlom probléme. On mi však odhodlane povedal: „Aspoň jedna“. Tie slová sa nakoniec stali mottom celej našej rodiny.

Doma v Španielsku počas jednej konferencie v Bilbau som mal možnosť rozprávať o tejto pliage dietskej prostitúcie v Thajsku a o práci otca Alfonsa. Aj keď som to pôvodne nemal v úmysle, po skončení konferencie začali za mno chodiť ľudia a dávali mi príspevky, 3000 euro pre otca Alfonsa.

Povzbudila ma takáto reakcia a následne som napísal článok pre jeden ženský časopis o štipendiách pre ohrozené dievčatá v Thajsku. A finančné príspevky na pomoc dievčatám sa začali hrnúť.

Vtedy sme sa rozhodli založiť nadáciu Somos Uno. Všetky moje deti sa angažujú v tejto neziskovej organizácii. Považujú projekt za svoj,

pomáhajú rôznymi spôsobmi,
organizujú zbierku peňazí, starajú sa
o webovú stránku, posielajú
spravodajský bulletin sponzorom.

Takto sme už vyzbierali vyše milióna
euro. Otec Alfonso mohol poskytnúť
štipendium viac než tisícke dievčat, z
ktorých vyše sto v súčasnosti študuje
na univerzite.

Rád by som zakončil slovami z
nedávneho mailu od svojej
budhistickej priateľky Rasami. „Za
peniaze, ktoré sme získali z predaja
vašich kníh, sme mohli poskytnúť
štipendium pre štyri chudobné
dievčatá. Každé ráno vstávajú o pol
piatej, pred začiatkom školy hodinu
pracujú na získavní miazgy zo
stromov gumovníka. Jedna z nich
mala prekásne čierne vlasy, dlhé až
po pás, ale dala si ich ostrihať,
predala ich, aby tak získala sto euro
na školskú uniformu a knihy. Keď
som jej oznámila, že dostáva

štipendium, ktoré jej umožní skončiť strednú školu, nemohla tomu uveriť a rozplakala sa od šťastia. Je to jedna krásna dievčina, ktorej rodičia už zomreli, a ona teraz žije len so starou mamou."

opusdei.org

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/konat-
dobro/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/konat-dobro/) (05.08.2025)